

EEN GRAF IN PALESTINA.

Palestina! hoeveel gewaarwordingen wekt die naam in ons hart! bij ons Christenen vooral, dewijl het getuige was van de omwandeling van Hem, naar wien wij ons noemen niet alleen, maar die ook geheel in ons hart moet leven, voor wien iedere gedachte, iedere ademtogt moest zijn, als voor het eenige anker van ons behoud; maar toch, niet alleen ons hart, maar ook dat der oude Israëlitzen ging uit naar dat land, in den bijbel meestal genoemd Kanaän, naar een der zonen van Cham, wiens nakomelingen de Kanaäniten het bewoonden, totdat het door Jozua werd ingenomen. Veelal wordt het ook genoemd het beloofde land, omdat God zelf het aan de nakomelingen van Abraham beloofd had; wij noemen het zoo gaarne het Heilige land, omdat onze gezegede Verlosser er in leefde, stierf en opstond; ook draagt het dikwijls den naam van het joodsche land of Judea, hetgeen het verkreeg na de babylonische gevangenschap naar den stam van Juda, terwijl de naam Palestina ontleend is van de Philistijnen, die de zuidwestelijke zeekust bewoonden. Palestina ligt in het schoonste gedeelte der gematigde luchtstreek, doch heeft een zeer verschillend klimaat; in het noorden vooral bij den Libanon, ook langs de zee is het gematigd en frisch, doch kan in het zuiden bijzonder warm zijn; toch is het over het algemeen gezond en de bijbel bewijst ook dat het eenmaal een zeer vruchtbaar land was, als hij het noemt een land overvloeiende van melk en honig. Heerlijk was toen uw aanblik, o Palestina! toen uwe velden bedekt waren met lagchend groen, en een overvloed van nuttig vee in uwe weilanden graasde, hetgeen den grootsten rijkdom der patriarchen uitmaakte, uwe uitgestrekte wouden en bosschen weergalmden van het gezang der vogels en leverden tallooze kostelijke houtsoorten, getuige daarvan de zoo algemeen beroemde ceders van den Libanon; o! hoeveel heerlijks leverdet gij toen op! wie denkt niet aan den wijnstok en vijgeboom, aan den nog kostbaarder olijfbom, aan de mirrhe en nardus, aan den Gileads balsem en Jericho's roos? Geen wonder dat gij het land der belofte genoemd werdt.

En wel waart gij het land der belofte voor ons Christenen; wel doet de afbeelding van dit graf, zoo sierlijk gebouwd als ware het een tempel, waarin de Heer van leven en dood moest worden aanbeden, en niet slechts een gedenkteeken voor het brooze ligchaam dat er onder rust, ons aan een ander graf denken, slechts door een eenvoudigen steen gesloten, maar waarin Hij geborgen werd, dien de dood niet houden kon, die door zijne opstanding niet alleen bewees de Zaligmaker te zijn, het levend geworden Woord, dat heerlijkheid had bij den Vader eer de wereld was, en die magt had het leven af te leggen en het weder aan te nemen, maar die ook vooral door zijne herleving ons de zekerheid gaf voor onze eigene opstanding, die wij zonder die wondervolle en heerlijke gebeurtenis toch nooit zouden kunnen hebben. Gaat het u als mij, dan vertoef gij gaarne op dien heerlijken paaschmorgen, toen de zon nog nauwelijks ter kimme was gerezen, bij die treurende vrou-

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

wen die, daar zij den Heer, gelijk zij meenden, voor altijd door den dood verloren hadden, nog zoo gaarne aan zijn lijk de laatste eer wilden bewijzen. Het was immers nu het eenige en het laatste, waardoor zij hare liefde nog konden toonen. Hoe treft mij steeds die eenvoudige vraag: „wie zal ons den steen van het graf afwentelen?” eenvoudig en toch zoo gewichtig voor die zwakke vrouwen, die, in hare liefde en droefheid, noch aan dien steen, noch aan de romeinsche wacht gedacht hadden. Even kort en toch van niet minder beteekenis is hetgeen wij verder lezen: „en naderbij komende, zagen zij dat de steen reeds was afgewenteld.” Wat zijn die woorden gewichtig voor den Christen; wat zijn er ook op ons levenspad een aantal zware steenen op te heffen! hoe dikwijls vragen wij ons zelve: „wie zal mij dien zwaren steen opheffen?” Wij loopen vooruit met onze bezwaren, wij zorgen en tobben, en zie, als het rechte oogenblik gekomen is, dan is de steen reeds weggenomen, dan zijn de bezwaren reeds opgeheven. Hoe beschamend is dikwijls de liefde en trouw des Heeren! en, ofschoon wij die reeds zoo herhaalde malen ondervonden hebben, toch blijven wij ongelooovig, toch gaan wij voort met zorgen en overbezorgd zijn, en willen maar niet leeren om onze bezwaren en moeilijkheden aan Hem op te dragen, die niet alleen helpen kan maar ook helpen zal, ja, die dikwerf reeds uitkomst gezonden heeft, als wij die met ons kortzigtig menschelijk oog nog niet hebben opgemerkt. Moedig dan voortgegaan, vol vertrouwen op Hem, die alleen ons leven is, dan ook zal ons graf geene bron van vrees en rouw voor ons zijn, maar slechts eene bewaarplaats voor het stoffelijk omkleedsel, terwijl de ziel opvaren zal tot dien Heer, die door zijnen dood ons het leven verworven heeft.

ANNA.

JACOB SIMONZOOON DE RIJK.

Onder die edele mannen, welke in den roemvollen 80jarigen oorlog door volharding, heldenmoed, vaderlandsliefde en godsdienstige geziadheid uitmuntten, bekleedt de Rijk voorzeker eene der eerste plaatsen. In de tijden, die wij nog onlangs beleefden, toen een vreeselijke oorlog naburige landen teisterde, in een tijd, dat er nog de gevolgen van worden ondervonden, in het heerschen eener vreeselijke kwaal, die zoo vele menschelijke berekeningen den bodem dreigt in te slaan, die onder aanzienlijken en geringen steeds voortwoedt, zal het wel niet ondienstig zijn den lezers van dit blad te herinneren, dat de God van alle barmhartigheid en genade te allen tijde zijne almacht, maar ook zijne liefde aan zijne schepselen betoont, dat Hij en Hij alleen het lot van koninkrijken en dat van ieder mensch in zijne hand heeft en redt waar menschelijke hulp zoo dikwijls faalt. Mogten de volgende mededeelingen uit het leven van de Rijk dienen, om den Christen steeds te doen berusten in de leidingen Gods en hem leeren, dat zelfverloochening, naar 's Heilands voorbeeld, de eerste aller pligten is!

Toen de opstand tegen Spanjes gewelddadig bestuur het eerst ernstig begon los te barsten, was onze de Rijk een voornaam koopman te Amsterdam en door huwelijk aan de edelste geslachten vermaagschaft. Daar hij moeilijk zijne ware gevoelens kon ontveinzen, liep hij weldra bij Spanjes aanhangers in het oog, en werd hij beschuldigd op bedekte wijze de baldadigheid der beeldstormers, in een paar kerken van de stad zijner inwoning, te hebben bevorderd. Hoewel hij voldingend de valscheit dezer aantijging bewees, was de argwaan tegen hem opgewekt, en hij vond het dus geraten voor zijne eigene veiligheid stad en vaderland te verlaten, hetwelk echter de verbeurdverklaring zijner goederen ten gevolge had.

Zoo in ballingschap rondzwerfende vonden zijne vrouw en moeder gelegenheid hem eene aanzienlijke som gelds te doen geworden, waarmede hij zich naar Dantzig begaf, en enen handel begon, waarmede het hem zoo voorspoedig ging, dat hij bij tijd en wijle eenige gelden aan den Prins van Oranje kon overmaken, om diens edele pogingen ter bevrijding des lands te schragen. Maar nauwelijks had hij de mare vernomen, dat de Prins aan de ballingen de vergunning had verleend om hun geluk ter zee te beproeven, of „die liefde voor het land, welke allen is angeboren,” spoorde hem aan een gerust leven en het gezelschap zijner gade, die zich inmiddels bij hem had gevoegd, te verlaten, op eigene kosten een vaartuig ten oorlog uit te rusten, en zich daarmede naar Engeland te begeven, ten einde de pogingen der zogenaamde Watergeuzen te ondersteunen. De levenswijze dier lieden behaagde evenwel niet aan den braven de Rijk. Met eenige gelijkgezinden overreedde hij den bevelhebber der vloot eene poging te wagen, om te zien of men geen vast steun-

24